

Sygn. I C 892/05

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marek Grodzki

Protokolant: Elżbieta Skrzypniak

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa Prezydenta Miasta (...) W. i (...) W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w P.

o wydanie

1. nakazuje pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w P. wydanie powodowi (...) W. nieruchomości położonej w W. przy ulicy (...), stanowiącej działki ewidencyjne numer (...) o powierzchni 5996 m⁽²⁾ i numer (...) o powierzchni 106011 m⁽²⁾, z obrębem (...), zapisanej w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie o numerze (...)
2. oddala powództwo Skarbu Państwa Prezydenta Miasta (...) W.;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w P. na rzecz powoda (...) W. kwotę 7.217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. zasądza od powoda Skarbu Państwa Prezydenta Miasta (...) W. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w P. kwotę 7.205 (siedem tysięcy dwieście pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w P. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie kwotę 54.890,57 (pięćdziesiąt cztery tysiące osiemset dziewięćdziesiąt 57/100) złotych tytułem wpisu.

Sygn. akt I C 892/05

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2005 r. powód - Skarb Państwa - Prezydent (...) W. wniósł o nakazanie pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w P. wydania nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) z obrębem (...) o powierzchni 11.002 m², położonej w W. przy ul. (...) oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 2-4).

W uzasadnieniu powód podnosił, iż przedmiotowa działka jest własnością Skarbu Państwa, pozwany natomiast włada tą nieruchomością. Powód zaznaczył, że pismem z dnia 16 września 2005 r. wezwał pozwanego do przestawienia dokumentacji potwierdzającej tytuł do władania nieruchomością, bądź uzgodnienia warunków uprawniających do uzyskania tytułu, pozwany nie przedłożył jednak stosownej dokumentacji, ani nie wydał dobrowolnie przedmiotowej nieruchomości.

Pozwany, (...) S.A. z siedzibą w P., w odpowiedzi na pozew z dnia 02 stycznia 2006 r. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 34-37).

Pismem z dnia 18 stycznia 2016r. (data nadania pisma) powód wniósł o zawiadomienie o niniejszym postępowaniu (...) W. celem wstąpienia do sprawy w charakterze powoda.

W piśmie z dnia 14 stycznia 2016 r. (data nadania) pozwany ponownie wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na brak legitymacji procesowej po stronie powoda oraz zaznaczył, że powód nie jest obecnie właścicielem nieruchomości i nie był nim już w chwili wytoczenia powództwa (k. 218).

Postanowieniem z dnia 05 lutego 2016r. Sąd zawiadomił (...) W. o toczącym się postępowaniu w sprawie (k. 228).

Pismem z dnia 02 marca 2016r. (data nadania) (...) W. zgłosiło przystąpienie do niniejszej sprawy w charakterze powoda (k. 232).

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu (...) W. wniosło o nakazanie pozwanemu wydania mu nieruchomości stanowiącej działki ewidencyjne nr (...) o powierzchni 5.996 m⁽²⁾ i nr (...) o powierzchni 106.011 m⁽²⁾ położonej w W., przy ul. (...), z obrębu (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie IX Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...), przy czym wskazywał, iż działki nr (...) powstały w wyniku podziału dotychczas istniejącej działki nr (...), o powierzchni 112.002 m⁽²⁾ stanowiącej jego własność oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego (pismo procesowe z dnia 08 kwietnia 2016r. – k. 240, protokół rozprawy z dnia 03 sierpnia 2016r. – k. 252, pismo procesowe z dnia 02 września 2016r. – k. 258-259, protokół rozprawy z dnia 23 lipca 2016r. – k. 292, pismo procesowe z dnia 08 kwietnia 2016r. – k. 240, pismo procesowe z dnia 09 grudnia 2016r. – k. 297-300).

Na rozprawie w dniu 23 listopada 2016r. pozwany zgłosił zarzut zasiedzenia przedmiotowej nieruchomości, wskazując, iż nabycie przez zasiedzenie nastąpiło z dniem 01 stycznia 2007r., z uwagi na upływ 30 letniego terminu posiadania samoistnego przez pozwanego nieruchomości. Podniósł jednocześnie, iż za przerwanie biegu zasiedzenia nie może być uznane wytoczenie pozwu przez Skarb Państwa, albowiem nie był on właścicielem nieruchomości (pismo procesowe k. 267-268, protokół rozprawy k. 292).

Pismem z dnia 09 grudnia 2016r. (data nadania) powód zakwestionował zasadność zarzutu zasiedzenia (k. 297-300).

Na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017r. Powód (...) W. i pozwany podtrzymały dotychczasowe stanowiska (k. 313-314).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość położona w W., przy ulicy (...) (dawniej ul. (...)) nr (...), z obrębu geodezyjnego (...), a stanowiąca działki ewidencyjne nr (...) stanowi własność (...) W. (odpis ksiąg wieczystych KW (...) – k. 287 – 291, kopia prawomocnej decyzji nr (...) Wojewody (...) z dnia 23 marca 1993 r., znak (...) (...) – k. 9).

Działki ewidencyjne numer (...) o powierzchni 5.996 m² i numer (...) o powierzchni 106.011 m² stanowiły dawniej działkę ewidencyjną oznaczoną numerem (...) o powierzchni 112.002 m² (wypis i wyrys z rejestru gruntów – k. 260 - 261, zaświadczenie nr (...) – k. 262, zawiadomienie o zmianie numeru porządkowego - k. 263).

Postanowieniem z dnia 03 czerwca 2002r. w sprawie I Ns 880/99, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi w Warszawie stwierdził, że Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie z dniem 01 stycznia 1977r. własność nieruchomości stanowiącej działkę numer (...) o powierzchni 11 ha 2002 m² położoną w W. przy ul. (...). Pozwany był uczestnikiem tego postępowania (odpis postanowienia – k. 269).

Decyzją Wojewody (...) Nr (...) z dnia 21 sierpnia 2014r, wydaną na podstawie ustawy z dnia 10 maja 1990 roku przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz.191), nieruchomość stała się własnością D. Gminy W. P. (k. 168-168v).

Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa, po rozpatrzeniu odwołania wniesionego przez pozwanego, ostateczną decyzją z dnia 26 marca 2015r. Nr (...)153/14, utrzymała w mocy decyzję Wojewody (...) z dnia 21 sierpnia 2014r. Nr (...) (k. 179-180)

Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyrokiem z dnia 24 września 2015r., sygn. akt I SA/Wa 880/15 oddalił skargę pozwanego na powyższą decyzję Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej (k. 200-204).

Zaświadczeniem lokalizacyjnym nr (...) z dnia 22 kwietnia 1954r. wydanym przez Prezydium Rady Narodowej w (...) W. wyrażono zgodę na lokalizację składu (...) na terenie położonym w E. Fabrycznego, którego teren stanowi obecnie nieruchomość oznaczoną w ewidencji gruntów i budynków jako działki ewidencyjne nr (...) (k. 59).

Zarządzeniem Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 26 stycznia 1983r. utworzono „przedsiębiorstwo użyteczności publicznej pod nazwą Centrala (...) (poprzednik prawny pozwanego). W § 4 tego zarządzenia określono, że celem działania Przedsiębiorstwa (...) jest realizowanie polityki państwa w zakresie gospodarki produktami naftowymi dla bieżącego zaspokajania potrzeb wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, Sił Zbrojnych i ludności w produkty naftowe w ramach bilansów płynnych oraz osiąganie efektywnych wyników ekonomicznych. Nieruchomość objęta pozwem w dalszym ciągu pozostaje we władaniu pozwanego (...) S.A. z siedzibą w P. (okoliczność bezsporna).

Strony nie kwestionowały co do zasady powyższych faktów, toteż Sąd, mając na uwadze wynik rozprawy uznał je w zasadzie za przyznane (art. 230 k.p.c.).

Jednocześnie należy zauważyć, iż dowody z dokumentów nie były poddawane wątpliwości, co do ich prawdziwości i wiarygodności, a zatem Sąd nie miał podstaw odmówić im ich prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

Za niezasadny Sąd uznał podniesiony przez pozwanego zarzut nabycia własności spornej nieruchomości przez zasiedzenie z uwagi na brak upływu wymaganego okresu do jej zasiedzenia.

Zgodnie z art. 172 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze, gdyż wtedy własność nabywa się dopiero po trzydziestu latach. Terminy te zostały wprowadzone przez ustawę z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321); poprzednio wynosiły dziesięć lat i dwadzieścia. Te krótsze terminy stosuje się, gdy zasiedzenie nastąpiło przed wejściem w życie wyżej wymienionej noweli, tj. przed 1 października 1990 r. (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 września 1993 r., II CRN 89/93, Lexis.pl nr 309156). Przesłankami nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie są zatem: posiadanie samoistne i czas tego posiadania, które ma trwać nieprzerwanie przez wskazany okres, a jego długość zależy od dobrej lub złej wiary posiadacza w chwili nabycia nieruchomości w posiadanie. Zasiedzenie jest instytucją prowadzącą do pierwotnego nabycia prawa na skutek upływu czasu. Instytucja zasiedzenia stanowi instrument korekty stanu praworzeczonego w związku z długotrwałą niezgodnością pomiędzy rzeczywistym stanem posiadania a formalnym stanem własności. Jest więc objawem korygującej prawo funkcji posiadania. Przedmiotem zasiedzenia może być każda nieruchomość bez względu na osobę właściciela i rodzaj nieruchomości. Dobra wiara polega na usprawiedliwionym w danych okolicznościach przekonaniu posiadacza, że przysługuje mu prawo własności. Posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć charakter władania rzeczą z zamiarem posiadania jej dla siebie (cum animo rem sibi habendi).

Zgodnie z przepisem art. 128 k.c., który w brzmieniu obowiązującym do 1 lutego 1989 roku stanowił, że socjalistyczna własność ogólnonarodowa (państwowa) przysługuje niepodzielnie Państwu, a w granicach swej zdolności prawnej państwowe osoby prawne wykonywają w imieniu własnym względem zarządzanych przez nie części mienia

ogólnonarodowego uprawnienia płynące z własności państwowej. Cytowany przepis ustanawiał zasadę jednolitej własności państwowej, zgodnie z którą prawa rzeczowe, choćby wykonywane przez przedsiębiorstwa państwowe, w rzeczywistości pozostawały w gestii Skarbu Państwa.

W okresie przed wejściem w życie nowelizacji kodeksu cywilnego (ustawa z dnia 31.1.1989 r., Dz.U. Nr 3, poz. 1), znoszącej zasadę tzw. jednolitej własności państwowej, czyli przed dniem 1.2.1989 r., państwowe osoby prawne (tym przedsiębiorstwa państwowe) wykonywały uprawnienia związane z własnością nieruchomości wprawdzie we własnym imieniu, ale na rzecz Skarbu Państwa, jako jedyne go dysponenta własności państwowej. Dlatego też skutki prawne związane z posiadaniem samoistnym w tamtym okresie przez przedsiębiorstwo państwowe nieruchomości mogły powstać tylko na rzecz Skarbu Państwa, a nie na rzecz tego przedsiębiorstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9.5.2003 r., V CK 24/03, niepubl.). Konsekwencją tamtego stanu prawnego jest stanowisko, wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10.7.2008 r., III CSK 73/08 oraz z dnia 16.10.2009 r., II CSK 103/09, że przedsiębiorstwa państwowe nie można uznać w okresie do 1.2.1989 r. za samoistnego posiadacza nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności gruntowej (art. 352 KC). Oznacza to, że niedopuszczalne jest zaliczanie posiadania przez przedsiębiorstwo państwowe wykonywanego przed tą datą do okresu potrzebnego do nabycia służebności przez zasiedzenie przez następcę prawnego tego przedsiębiorstwa

Zgodnie z art. 10 noweli zasiedzenie nieruchomości, której nabycie w drodze zasiedzenia było dotychczas wyłączone podlega zasadom ogólnym z tym, że termin zasiedzenia biegnie od dnia wejścia tej ustawy w życie, czyli od dnia 01 października 1990r., jednakże ulega on skróceniu o czas, w którym ten stan istniał przed wejściem w życie tej ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 31 stycznia 2002r., III CZP 72/01, nr 9 poz. 107 stwierdził, że okresu posiadania przed wejściem w życie przepisów wyłączających zasiedzenie nieruchomości państwowych nie dolicza się do okresu, o który skraca się termin zasiedzenia takich nieruchomości, ani nie uwzględnia się przy ustaleniu czasu posiadania niezbędnego do zasiedzenia.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że pozwany nie mógł posiadać samoistnie przedmiotowej nieruchomości przed 1989 rokiem, gdyż posiadał nieruchomość na rzecz i w imieniu Skarbu Państwa. W konsekwencji pozwany nie może skutecznie doliczyć okresu posiadania sprzed dnia 01 października 1990r. Przyjmując posiadanie pozwanego i jego poprzedników prawnych w złej wierze, stwierdzić należy, iż trzydziestoletni termin zasiedzenia przeciwko powodowi rozpoczął bieg od dnia 01 października 1990r. i w związku z tym nie upłynął do dnia wydania orzeczenia w tej sprawie. Potwierdza tę argumentację fakt wydania postanowienia przez Sąd Rejonowy uwzględniającego wniosek o stwierdzenie zasiedzenia przedmiotowej nieruchomości z 2002 roku. Z twierdzeń pozwanego wynika przecież również, że posiadał tę nieruchomość od 1957 roku i okres posiadania poprzednika prawnego pozwanego został uwzględniony jako posiadanie Skarbu Państwa zgodnie z zasadą jednolitej własności państwowej. Wbrew twierdzeniom pozwanego nie można zatem zastosować w tym przypadku przepisu art. 10 ustawy zmieniającej k.c. z 1990 roku. Pozwany nie może skutecznie doliczyć okresu posiadania sprzed 01.10 1990 roku. Przyjmując zatem początek biegu zasiedzenia w złej wierze pozwanego i jego poprzedników prawnych od 1990 roku nie upłynął jeszcze 30 letni termin zasiedzenia.

Jednocześnie nieuzasadniony jest zarzut powoda (...) W., że nie mogło wytoczyć powództwa i przerwać biegu przedawnienia roszczenia. Skutek nabycia własności nieruchomości następował, bowiem z mocy prawa, a więc bez względu na posiadanie formalnego dokumentu stwierdzającego nabycie prawa, Miasto stało się właścicielem nieruchomości już w 1990 roku. Sąd podziela w tym zakresie argumentację pozwanego. Ponadto, gdyby przyjął argumentację Miasta to Sąd w tym postępowaniu nie mógłby skutecznie badać nabycia przez pozwanego własności nieruchomości przez zasiedzenie, a zarzut zasiedzenia pozwany mógłby podnieść tylko posiadając postanowienie o stwierdzeniu zasiedzenia.

Zgodnie z art. 222 §1 k.c., właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Z brzmienia tego przepisu wynika, iż ciężar dowodu uprawnienia do władania rzeczą, wyłączającego uprawnienie właściciela do żądania wydania mu rzeczy spoczywa po stronie osoby, która włada rzeczą.

Legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, to znaczy, że osoba lub przedsiębiorstwo może występować w roli powoda lub pozwanego. Problem legitymacji procesowej występuje w każdym postępowaniu, ale przede wszystkim odgrywa on szczególnie istotną rolę w procesie cywilnym, na którego tle to pojęcie się zrodziło i wykształciło. Rozróżniana jest legitymacja procesowa czynna i bierna. Pierwsza dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

Legitymację do wystąpienia z roszczeniem jest aktualny właściciel, a nie osoba, która była właścicielem w chwili naruszenia prawa własności. Ponieważ roszczenie windykacyjne jest ściśle związane z prawem własności, z którego wypływa, to legitymacja czynna przysługuje każdorazowo właścicielowi rzeczy.

Należy przede wszystkim wyjaśnić istotę unormowania przewidzianego w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz.191), z którego wynika, że wojewoda wydaje decyzje w sprawie stwierdzenia nabycia mienia z mocy prawa, a w sprawie jego przekazania – w zakresie unormowanym ustawą. Przepis ten pozostaje w ścisłym związku z art. 5 ust. 1 wskazanej ustawy, z którego m.in. wynika, że jeżeli dalsze przepisy nie stanowią inaczej, mienie ogólnonarodowe (państwowe) należące do rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego staje się w dniu wejścia w życie tejże ustawy z mocy prawa mieniem właściwych gmin. Należy też zwrócić uwagę, że jednocześnie w art. 17 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. ustawodawca wskazał, że gminy są zobowiązane do przekazywania wojewodom spisów inwentaryzacyjnych nieruchomości, które stały się ich własnością z mocy prawa na podstawie art. 5 ust. 1 i 2, przy czym termin do dokonania tej czynności upływał z dniem 31 grudnia 2005 r. Przyjęto poza tym rozwiązanie (art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r.), że w stosunku do nieruchomości, o których mowa w ust. 1, nieobjętych spisami przekazanymi do dnia 31 grudnia 2005 r., wojewoda wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie potwierdzenia nabycia przez gminy własności nieruchomości, a przepisy art. 18 i 20 stosuje się odpowiednio.

Z ustaleń faktycznych niniejszego postępowania wynika, że w odniesieniu do spornej nieruchomości gmina zaniechała przekazania Wojewodzie (...) spisu inwentaryzacyjnego, natomiast Wojewoda z urzędu nie uruchomił postępowania administracyjnego w celu ewentualnego potwierdzenia nabycia przez uczestnika postępowania własności tej nieruchomości. Jeżeli chodzi o orzecznictwo, to w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1993 r., III CZP 64/93 (OSNCP 1993, nr 12, poz. 209) wyjaśniono, że na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) gmina może sprzedać lub oddać w użytkowanie wieczyste nieruchomości, które z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 ze zm.) stały się z mocy prawa jej własnością - dopiero wtedy, gdy decyzja wojewody stwierdzająca to nabycie jest ostateczna (art. 18 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy z dnia 10 maja 1990 r.). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podzielił pogląd wyrażony w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 1992 r., III CZP 157/92 (OSNCP 1993, nr 5, poz. 84), że decyzja wojewody wydana na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. stanowi ustawowe poświadczenie, iż gmina stała się z mocy prawa z dniem 27 maja 1990 r. właścicielem określonego mienia. Poświadczenie takie ma charakter stanowczy i aczkolwiek nabycie własności następuje z mocy prawa, to jednak w obrocie cywilnoprawnym gmina dla wykazania swojego tytułu do nieruchomości nie może skutecznie powoływać się na przepis art. 5 ust. 1 ustawy komunalizacyjnej. Do tego celu niezbędna jest decyzja wojewody. Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 29 lipca 1993 r., III CZP 64/93, dodatkowo podkreślił, że aczkolwiek przepis art. 5 ust. 1 ustawy komunalizacyjnej wywołuje skutki cywilnoprawne (przejście prawa własności), następujące z mocy samego prawa z chwilą wejścia w życie ustawy, to z faktu, że stwierdzenie nabycia własności należy do wyłącznej kompetencji organu administracji wynika, iż do wylegitymowania się przez osobę, która powołuje się na takie nabycie własności nieruchomości, konieczne jest okazanie właściwej decyzji. Dopiero ona bowiem stwierdza autorytatywnie, że w odniesieniu do konkretnej gminy (podmiotu) powstały skutki określone w art. 5 ust. 1 in fine ustawy komunalizacyjnej. Jest to akt deklaratoryjny,

w którym tkwi sui generis element konstytutywny, gdyż od chwili wydania takiej decyzji gmina może skutecznie powołać się na swoje prawo. Innymi słowy, decyzja potwierdzająca uwłaszczenie umożliwia ukształtowanie stosunków cywilnoprawnych.

Powód (...) W. może skutecznie powoływać się w obrocie na swoje prawo własności dopiero od chwili uprawomocnienia się decyzji Wojewody (...) z dnia 21 sierpnia 2014r. Tym samym zasadny okazał się zarzut pozwanego, który podniósł brak legitymacji czynnej Skarbu Państwa - Prezydenta (...) W.. W tej sytuacji powództwo Skarbu Państwa - Prezydenta (...) W. nie jest zasadne i na tej podstawie podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie powód – (...) W. – wykazał należycie przysługujące mu prawo własności do przedmiotowej nieruchomości. Pozwany włada nieruchomością, co nie jest przedmiotem sporu. Jednocześnie pozwany nie dysponuje żadnym tytułem prawnym skutecznym wobec właściciela nieruchomości. Pozwany nie wykazał uprawnień do władania działkami objętymi żądaniem. W toku postępowania wydobywczego nie przytoczono żadnych okoliczności, które przemawiałyby za zasadnością zarzutu zasiedzenia, na który powoływał się pozwany, a który to zarzut w przypadku uwzględnienia, skutkowałby uznaniem braku legitymacji powoda do wytoczenia powództwa o wydanie spornej nieruchomości.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 222 §1 k.c. sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach sąd orzekł zgodnie z art. 98 §1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty te składało się po stronie powoda (...) W. wynagrodzenie pełnomocnika ustanowionego (7.200 zł) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej za udzielone w niniejszej sprawie pełnomocnictwo. Wysokość tego wynagrodzenia należało ustalić zgodnie z § 9 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Na koszty procesu pozwanego w niniejszej sprawie składają się kwota 7.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego zasądzona na podstawie § 9 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), kwota 5 zł tytułem opłaty skarbowej za udzielone w niniejszej sprawie pełnomocnictwo.

Sąd w zakresie stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości sześciomiesięcznego czynszu, przyjął twierdzenia powoda zgłoszone w pozwie i według stawek tam podanych obliczył wysokość czynszu (355.270,34 zł/mies. x 6 = 2.131.622,04 zł). Zgodnie zatem z § 6 pkt. 7 w/w rozporządzenia wynagrodzenie pełnomocnika powoda i pozwanego wyniosło po 7.200 zł.

Art. 149 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. tj. (Dz.U. z 2016 r. poz. 623) stanowi, że w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 13 czerwca 1967r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. Z 2002r., Nr 9, poz. 88 z późn. zm.) w sprawach o wydanie nieruchomości posiadanej bez tytułu prawnego za podstawę obliczenia wpisu przyjmuje się sumę odpowiadającą 3 miesięcznemu czynszowi najmu lub dzierżawy należnego od danego rodzaju nieruchomości. Wartość przedmiotu sporu wynosi 1.065.811,40 zł. Wpis wynosi 54.890,57 zł. Wobec tego, że pozwany przegrał proces zobowiązany jest do poniesienia kosztów wpisu w całości.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.